

Sygn. akt I C 1220/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2017 roku

Sąd Rejonowy w Świdnicy I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący SSR Maria Kruźlak

Protokolant Maja Foremny

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 28 czerwca 2017 roku w Ś.

sprawy z powództwa J. B.

przeciwko (...) w P.

o zapłatę

I. zasądza od strony pozwanej (...) w P. na rzecz powoda J. B. kwotę 4.765,80 zł (słownie: cztery tysiące siedemset sześćdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy) z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 13 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty od następujących kwot:

- 2.370 zł od dnia 13 marca 2015 roku,

- 1.945,80 zł od dnia 21 kwietnia 2017 roku;

II. oddala dalej idące powództwo;

III. zasądza od strony pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.086,63 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt I C 1220/16

UZASADNIENIE

Powód J. B. w pozwie z dnia 19 stycznia 2016 roku przeciwko Č. S. domagał się zasądzenia kwoty 2.370,00 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od tej kwoty od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty, a także kwoty 450 zł tytułem kosztów niezbędnych do celowego dochodzenia swoich praw oraz wniósł o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

W uzasadnieniu powód wskazał, że w dniu 16 listopada 2015 roku nabył na podstawie umowy cesji wierzytelność z tytułu odszkodowania za szkodę rzeczową w pojeździe marki N. o nr rejestracyjnym (...) od pierwotnego poszkodowanego – W. S.. W wyniku zdarzenia objętego ochroną ubezpieczeniową samochód ten uległ uszkodzeniu. Ubezpieczyciel na podstawie sporządzonego przez siebie kosztorysu naprawy przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 1.440,00 zł. Powód, nie zgadzając się z wysokością oszacowanych przez pozwaną kosztów naprawy pojazdu i uznając je za zaniżone, zlecił sporządzenie kalkulacji szkody uprawnionemu rzeczoznawcy, który oszacował koszty naprawy pojazdu powoda na kwotę 3.810,00 zł. Kwota dochodzona pozvem stanowiła różnicę pomiędzy wysokością szkody wyliczoną przez powoda a wartością oszacowaną przez pozwanego.

W odpowiedzi na pozew pozwana wniosła o oddalenie powództwa i zarządzenie na jej rzecz kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Podniosła, że przyznana kwota odszkodowania w sposób całkowity pokrywa

roszczenie z tytułu powypadkowej naprawy auta, zaś uwzględnienie żądania powoda doprowadziłoby do jego bezpodstawnego wzbogacenia. Wskazała przy tym, że wyliczona przez powoda stawka za roboczogodzinę w wysokości 140 zł/h jest rażąco wygórowana i odbiegająca od stawek rynkowych w regionie, w którym dokonana została naprawa pojazdu, a także, iż zastosowanie przy szacowaniu wysokości odszkodowania kosztów części zamiennych w miejsce oryginalnych było uzasadnione i dopuszczalne, gdyż pozwalały one na pełną restytucję pojazdu po szkodzie. Pozwana zakwestionowała także prawidłowość dokonanej przez powoda wyceny i uznała roszczenie o zwrot 450 zł za sporządzenie opinii za bezzasadne.

W piśmie procesowym z dnia 14 czerwca powód doprecyzował żądanie w zakresie odsetek, a także wskazał, że niezbędnymi i ekonomicznie uzasadnionymi kosztami naprawy są koszty ustalone według cen, którymi posługuje się wybrany przez poszkodowanego podmiot dokonujący naprawy. Ponadto podniósł, iż wysokość odszkodowania powinna być ustalona na podstawie cen nowych i oryginalnych części, a rzecz uszkodzona powinna osiągnąć stan używalności istniejący w takim zakresie, jak przed wyrządzeniem szkody. Wskazał także, iż bez wykonania prywatnej opinii - kalkulacji wysokości odszkodowania nie mógłby ustalić wartości przedmiot sporu, a zatem był to koszt niezbędny do celowego dochodzenia roszczenia.

Pismem z dnia 7 marca 2017 roku powód rozszerzył żądanie pozwu, wnosząc o zasądzenie od pozwanej kwoty 4.315,80 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty, w tym od dnia 1 stycznia 2016 roku z odsetkami ustawowymi za opóźnienie, w miejsce żądania zasądzenia kwoty 2.370,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 13 marca 2015 roku do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny

W dniu 12 lutego 2015 roku w P. doszło do zdarzenia, w której uszkodzony został autobus marki N. o nr rejestracyjnym (...) należący do W. S.. Kierująca uczestniczącym w zdarzeniu pojazdem marki O. (...) J. S. wyjeżdżając z drogi podporządkowanej uderzyła w autobus, co skutkowało uszkodzeniem jego przedniego zderzaka z lewej strony. J. S. była ubezpieczona u pozwanej spółki. Pozwana dokonała oględzin pojazdu W. S., sporządziła protokół szkody i kalkulację naprawy. Koszt naprawy ustalono na kwotę 1.566,00 zł i pomniejszono tę sumę o kwotę 126,00 zł odpowiadającą ubytkowi wartości związanemu z lakierowaniem. Pismem z dnia 29 kwietnia 2015 roku zawiadomiono powoda o przyznaniu odszkodowania w kwocie 1.440,00 zł stanowiącego sumę oszacowanego przez pozwaną ostatecznego kosztu naprawy autobusu.

Dowody: decyzja o przyznaniu odszkodowania – k. 11, kalkulacja naprawy – k. 12-15, akta szkody – k. 95.

W dniu 16 listopada 2015 roku zawarta została umowa przelewu wierzytelności, na mocy której W. S. przeniósł na powoda prawo dochodzenia odszkodowania przysługującego mu od sprawcy szkody oraz od pozwanego ubezpieczyciela za szkodę powstałą wskutek zdarzenia z dnia 12 lutego 2015 roku.

Dowody: umowa przelewu wierzytelności – k. 9, zawiadomienie o przelewie – k.10.

Powód zlecił firmie (...) sp. z o.o. sporządzenie kalkulacji kosztów naprawy. Kalkulacja została wykonana w systemie (...). Koszt naprawy oceniono na kwotę 4.146,00 zł i pomniejszono o ubytek wartości związany z lakierowaniem, który w tej kalkulacji wyniósł 336 zł. Ostatecznie koszt naprawy w świetle kalkulacji rzeczoznawczy samochodowego M. S. wyniósł 3.810,00 zł

Dowody: kalkulacja – k. 16-19, faktura – k. 20

Biegły sądowy z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości oraz kosztów i jakości napraw pojazdów samochodów przy Sądzie Okręgowym w Ś. H. G. sporządził na zlecenie Sądu opinię, z której wynika, że łączny koszt naprawy uszkodzonego pojazdu wynosi 7.079,63 zł brutto.

Dowód: opinia i kalkulacja biegłego – k. 58-65

Sąd zważył, co następuje

Poza sporem w sprawie był fakt uszkodzenia pojazdu cedenta i istniejąca po stronie pozwanej odpowiedzialność wynikająca z umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej, łączącej ją ze sprawcą zdarzenia drogowego.

Sporem objęta była kwota odszkodowania, której wysokość wyliczona była odmiennie przez powoda i przez stronę pozwaną. Zasadniczym czynnikiem wpływającym na wysokość tej należności był rodzaj, a w konsekwencji wartość części, przy zastosowaniu których miała być dokonana naprawa. Wpływ miała również stawka ustalona za jedną roboczogodzinę pracy lakiernika i blacharza.

Odpowiedzialność strony pozwanej względem poszkodowanego powoda wynika z przepisów ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U.2013.392 j.t.). Zgodnie z art. 34 ust. 1 tej ustawy z ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia.

Odpowiedzialność posiadacza pojazdu wobec poszkodowanego regulują przepisy art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 § 1 k.c. Brzmienie tych przepisów nakazuje stosować odpowiednio do pojazdów mechanicznych regulację dotyczącą przedsiębiorstwa lub zakładu wprawianego w ruch za pomocą sił przyrody. Tym samym na mocy tych przepisów samoistny posiadacz mechanicznego środka komunikacji poruszanego za pomocą sił przyrody ponosi odpowiedzialność za szkodę na osobie lub mieniu, wyrządzoną komukolwiek przez ruch tego środka, chyba że szkoda nastąpiła wskutek siły wyższej albo wyłącznie z winy poszkodowanego lub osoby trzeciej, za którą nie ponosi odpowiedzialności.

Sprawca był ubezpieczony w zakresie odpowiedzialności cywilnej u pozwanej. W myśl art. 822 § 1 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony. Stosownie do § 4 tegoż przepisu uprawniony do odszkodowania w związku ze zdarzeniem objętym umową ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej może dochodzić roszczenia bezpośrednio od ubezpieczyciela.

Zasady według których szkoda powinna być naprawiona określa przepis art. 363 § 1 k.c. Zgodnie z nim naprawienie szkody powinno nastąpić, według wyboru poszkodowanego, bądź przez przywrócenie stanu poprzedniego, bądź przez zapłatę odpowiedniej sumy pieniężnej. Jednakże gdyby przywrócenie stanu poprzedniego było niemożliwe albo gdyby pociągało za sobą dla zobowiązanego nadmierne trudności lub koszty, roszczenie poszkodowanego ogranicza się do świadczenia w pieniądzu. Natomiast stosownie do art. 363 § 2 k.c. jeżeli naprawienie szkody ma nastąpić w pieniądzu, wysokość odszkodowania powinna być ustalona według cen z daty ustalenia odszkodowania, chyba że szczególne okoliczności wymagają przyjęcia za podstawę cen istniejących w innej chwili.

Przeprowadzone w sprawie dowody nie nasuwają żadnych wątpliwości co do ich prawdziwości, stąd stanowiły podstawę rozstrzygnięcia. W szczególności opinia biegłego sądowego zakresu m.in. techniki pojazdów samochodowych, analizy kosztorysów, którą Sąd uznał za rzetelną, jasną i pełną, wykazała zasadność żądania powoda. Biegły wskazał, iż podstawową różnicą w przedstawionych przez strony kosztach naprawy było zastosowanie w kosztorysie pozwanej potrącenia z cen części zamiennych w wysokości 70% ich wartości w stosunku do części nowych, co nie miało miejsca w kosztorysie powoda. Z opinii wynika również, iż przyjęte w obu kalkulacjach wartości pracochłonności prac blacharza i lakiernika zastosowane zostały prawidłowo, co się zaś tyczy stawki 60 zł za jedną roboczogodzinę, to jest to stawka zaniżona, zaś stawka 140 zł występuje jedynie w przypadku salonów autoryzowanych. W związku z tym biegły przyjął jako właściwą stawkę stosowaną w warsztatach położonych na terenie zamieszkania właściciela uszkodzonego pojazdu. Jej wysokość wynosi 100 zł/rbg netto za prace blacharsko-mechaniczne i 100 zł/rbg netto za prace lakiernicze. Wreszcie z opinii wynika iż kalkulacja powoda jest prawidłowa,

gdyż przyjmuje stawki znajdujące lepsze odzwierciedlenie w sytuacji rynkowej niż kalkulacja pozwanej, a także dlatego, że nie dokonano w niej potrącenia z cen części zamiennych. Z opinii wynika, iż całkowity koszt naprawy pojazdu wynosi 5.755,80 zł, Sąd zaś nie znajduje żadnych podstaw, by dowodowi temu odmówić wiarygodności.

Stwierdzić należy, iż naprawa z zastosowaniem części oryginalnych jest uzasadniona ekonomicznie i zapewnia realizację prawa powoda do uzyskania pełnego naprawienia szkody. Nie ma racji pozwana, stwierdzając iż stosowanie części oryginalnych służy wyłącznie zwiększaniu kosztów naprawy poprzez zastosowanie części różniących się od części zamiennych jedynie obecnością logo producenta. Zastosowanie nieoryginalnych części prowadziłoby do obniżenia wartości pojazdu, co stało by w sprzeczności z zasadą pełnego odszkodowania. Zgodnie z zasadami naprawienia szkody określonymi w art. 361 § 2 k.c. i 363 § 2 k.c. ubezpieczyciel, w ramach umowy o odpowiedzialności cywilnej posiadacza pojazdu, powinien ustalić odszkodowanie w kwocie, która zapewnia przywrócenie pojazdu do stanu sprzed zdarzenia wyrządzającego szkodę jako całości. Przywrócenie do takiego stanu oznacza, że pojazd ma być sprawny technicznie i zapewnić poszkodowanemu komfort jazdy w takim stopniu jak przed zdarzeniem. Użycie części zamiennych nie będących oryginalnymi może prowadzić do pogorszenia sytuacji poszkodowanego. Tylko użycie części oryginalnych producenta gwarantuje przywrócenie sprawności technicznej i użytkowej na takim samym poziomie, jaki był przed wypadkiem.

Zasądzona kwota 4.765,80 zł odpowiada żądaniu powoda. Składa się na nią różnica pomiędzy kosztami naprawy oszacowanymi przez biegłego sądowego na kwotę 5.755,80 zł a wypłaconym przez pozwaną spółkę odszkodowaniem, a także kwota 450 zł odpowiadająca kosztowi sporządzenia prywatnej opinii niezbędnej do celowego dochodzenia praw przez powoda.

Odsetki od kwoty 2.370 zł, stanowiącej pierwotne żądanie pozwu, zasądzono zgodnie z żądaniem powoda, tj. w wysokości odsetek ustawowych liczonych od dnia 13 marca 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku i w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty. Natomiast odsetki ustawowe za opóźnienie od kwoty 1.945,80 zł, a zatem kwoty, o którą powód rozszerzył swoje żądanie pismem z dnia 7 marca 2017 roku, należało zasądzić od dnia 21 kwietnia 2017 roku. Pismo powoda z rozszerzonym żądaniem zostało odebrane przez pozwaną spółkę w dniu 20 marca 2017 roku i od tego dnia należy liczyć bieg 30-dniowego terminu na wypłacenie odszkodowania przewidzianego w art. 14 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych. Dopiero zatem od dnia 21 kwietnia 2017 roku możliwe było naliczanie odsetek ustawowych za opóźnienie od kwoty 1.945,80 zł, a dalej idące żądanie powoda podlegało oddaleniu.

Powód uległ w nieznacznym zakresie, o kosztach procesu orzeczono zatem zgodnie z dyspozycją art. 98 § 1 kpc, zgodnie z którym strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Na zasądzone koszty składa się opłata sądowa uiszczona od pierwotnego i rozszerzonego powództwa, wynagrodzenie dla biegłego z tytułu sporządzenia opinii oraz koszty zastępstwa łącznie opłatą od pełnomocnictwa.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w sentencji.